

ЄФІМЕНКО Родіон Дмитрович (08. 04. 1897, с. Костянець, нині у складі м. Канів Черкас. обл. — 23. 04. 1971, Київ) — режисер. Чоловік Є. Селецької, батько [Р. Єфименка](#). Заслужений артист УРСР (1948). Закін. Київ. художню школу (1918), навч. у Київ. муз.-драм. інституті (1917). У 1919–21 працював у театр. трупах Києва, Білої Церкви, Умані. 1921–22 — худож. кер. Канів. драм.

студії. 1923 виїхав до Ташкента, де працював реж. Нового укр. театру, 1923–24 — худож. кер. Рос. театру-студії. 1924–26 — актор і реж. Робітн.-селян. театру ім. І. Франка, асист. і актор кінофабрики в Одесі. 1929 переведений до Харкова, де працював реж. Червонозавод. театру, керував рос. театром «ХОРИС», Робітн. театром ім. В. Блакитного, Пересув. театром міськради, Робітн. театром опери і балету при Палаці культури ім. Й. Сталіна. 1937–51 — реж., гол. реж., худож. кер. Полтав. укр. муз.-драм. театру ім. М. Гоголя. 1951–58 — худож. кер. Ворошиловгр. (нині Луганськ) укр. муз.-драм. театру ім. О. Островського. Від 1958 — реж.-консультант Ворошиловгр. Будинку нар. творчості.

Основні вистави

«Платон Кречет» О. Корнійчука, «Борис Годунов» М. Мусоргського (обидві – 1929–30); «Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці» М. Старицького, «Безталанна» І. Карпенка-Карого, «Украдене щастя» І. Франка, «Любов Ярова» К. Треньова, «Остання жертва» О. Островського (усі – 1937–51); «Загибель ескадри» О. Корнійчука, «Оптимістична трагедія» В. Вишневського, «Тайфун» Цао Юя (усі – 1951–58).

[Л. В. Череватенко](#)

Бібліографічний опис:

Єфименко Родіон Дмитрович / Л. В. Череватенко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2009. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-20173>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).